

Судді Ужгородського міського суду
Андрійцьо В.Д.

Ключівського Ю.В., м. Ужгород
пр. Свободи, 61/56

Заперечення на позовну заяву Шестакова О.А.

4 квітня 1998 року гр. Шестаковим О.А. подано до Ужгородського міського суду позовну заяву до мене про захист честі і гідності та стягнення з мене в його користь 5 000 гривень за моральну шкоду.

Щодо суті позову гр. Шестакова О.А. до мене, хотів би пояснити суду наступне:

1. В статті Максима Саваневського «В Ужгороді йшла «війна», або Реприватизація по-закарпатськи», яка була опублікована в «Українській Інвестиційній Газеті» 24 квітня 1997 року, викладено точку зору, власне, Фонду Державного майна України, органом якого і є «Українська Інвестиційна Газета». Матеріалами для газетної статті могла слугувати інформація, яка була надіслана Трестовою Компанією «Газда-Інвест» (керівником якої я є) до Фонду Державного майна України (м. Київ) на предмет законності участі ТК «Газда-Інвест» в приватизації ВАТ «Патент».

Таким чином, газетний матеріал не можна розглядати, як моє інтерв'ю цьому виданню, на яке вказує позивач у своїй заяві до суду.

2. Наявні матеріали (акти перевірок контролюючих органів, фінансові санкції останніх та аудиторські звіти) щодо фінансово-господарської діяльності ВАТ «Патент» (додаються), керівником якого тривалий час був позивач, підтверджують факти некомпетентності колишнього керівництва ВАТ «Патент», халатне відношення до своїх обов'язків його посадових осіб аж до зловживань ними своїм службовим положенням. Саме про ці незаперечні задокументовані факти і йшлося в коментарях до вказаної статті.

Таким чином, наведені в газетному матеріалі мої вислови відповідають дійсності, документально підтверджені і не є моєю особистою вигадкою, як про це стверджує позивач.

3. Оскільки, відповідно до положень Закону України «Про господарські товариства», посадовими особами Товариства (тобто керівництвом) є члени Ради акціонерів (Спостережної Ради), голова Ревізійної комісії та члени виконавчого органу Товариства (Правління або Рада директорів), то і в газетному матеріалі мною наголошується на некомпетентність, халатність і зловживання, насамперед, посадових осіб Товариства, які працювали під керівництвом позивача. Натомість прізвища Шестаков А.О. ні в одній із наведених позивачем цитат із газетного матеріалу немає.

Таким чином, не було за мету, і фактично, не мали місце факти, які б свідчили про приниження мною честі і гідності позивача, а також завдавали йому реальної моральної шкоди.

4. Приймаючи позов Шестакова О.А. до розгляду, прошу суд звернути увагу на роз'яснення, подані в Постанові Пленуму Верховного Суду України від 31.03. 1995р. «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди». Так, Пленум роз'яснив судам, що відповідно до ст.137 ЦПК у позовній заяві про відшкодування моральної (немайнової) шкоди крім інших вимог, передбачених цією статтею, має бути зазначено, в чому полягає ця шкода, якими неправомірними діями чи бездіяльністю її заподіяно позивачеві, з яких міркувань він виходив, визначаючи розмір шкоди, та якими доказами це підтверджується. При недотриманні позивачем зазначених вимог настають наслідки, передбачені ст. 139 ЦПК (п.4 вищезгаданої Постанови Пленуму).

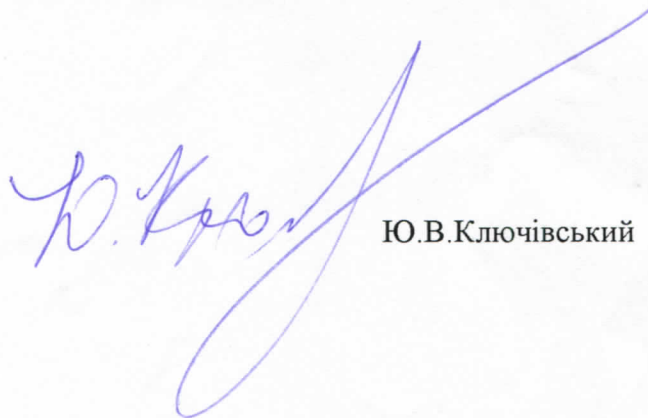
Відповідно ж до Постанови Пленуму ВС України «Про застосування судами законодавства що регулює захист честі, гідності і ділової репутації громадян та організацій» від 28.09.1990р. (з змінами, внесеними Постановою ВС України від 04.06.1993р.) та з метою спростування відомостей, поширені в уже вказаній статті, суду доцільно в якості відповідача притягнути автора газетного матеріалу або органу засобу масової інформації.

Таким чином, в порушення ст.137 ЦПК України позивач, вимагаючи спростування опублікованих в пресі матеріалів та виплати йому позовної суми в розмірі 5 000 гривень, так і не надав суду точного змісту позовних вимог, не виклав обставин з обґрунтуванням позовних вимог, не надав суду доказів про підставність вимог.

5. Щодо передрукування вказаної статті в місцевій газеті «Ріо-Інформ», то відповідно до роз'яснень Постанови Пленуму Верховного Суду України від 31.03. 1995р. «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» та ст.42 Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», прошу суд звернути увагу, що на органи масової інформації, їх працівників і автора не може бути покладено обов'язок по відшкодування моральної шкоди за публікацію чи поширення відомостей, які не відповідають дійсності, якщо вони...є дослівним відтворенням матеріалів, опублікованих іншим засобом інформації (з посиланням на нього).

Виходячи з вищенаведеного та з урахуванням наведених вимог Постанов Пленуму Верховного Суду України, а також враховуючи той факт, що я особисто проти позивача ні усно, ні в засобах масової інформації не виступав, прошу у позовній заяві гр. Шестакова О.А. відмовити.

14 квітня 1998 року

Ю.В.Ключівський